

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

יומא דף מא.

מטמא מקדש עני שהפריש מעות לחובתו (לעוף) ופירש איזה לעולה ואיזה לחטאת¹, והעשיר, האם יכול להשלים ולהוסיף עליהם כדי לקנות כבשה?

מדמי העוף לחטאת	כשלא קנה עדיין עוף	כשקנה כבר עוף
מדמי העוף לעולה	אינו יכול לשנות מעולה לחטאת ³	אינו יכול - דאין פדיון לעוף ²

קרנן עולה ויורד (-דל מביא עוף ועשיר מביא כשבה), מה דינו בדלהלן?

במטמא מקדש	עשיר שהביא קרבן עני	עני שהביא קרבן עשיר
במצורע	לא יצא - דכתיב "זאת"	יצא - דכתיב "תורת"
	לר' אלעזר: לא יצא	לכאורה יצא ⁴
	לר' חגא: יצא	

יומא דף מא:

לאיזה מצות צריך לשון של זהורית (צמר הצבוע באדום - מתולעת שני), ומה עושה עמה, והאם יש לה שיעור?

א.	לאיזה מצות?	מה עושה עמה?	האם יש לה שיעור?
ב.	לשעיר של שם	קושר אותה כנגד בית שחיטתו, וזה כדי שלא יתערב באחרים	אין לה שיעור
ג.	לפרה אדומה	לרבי: כדי שיהיו כולם באגודה אחת לרשב"א: כדי שיהיה בהן כובד ⁶	לרבי: אין צריך שיעור לרשב"א: צריך שיעור ⁷
ד.	למצורע	טובלה במי המעיין על המצורע לטהרו ¹	יש לה שיעור

¹ אכן אם לא פירש, יכול להביא בכל המעות חובת חטאת בהמה.

² וילך העוף למיתה.

³ ויביא בדמים עולת נדבה, ולפי תירוץ הראשון בתוס' (בעמוד ב' בד"ה והאי) באה לנדבת ציבור דוקא, ואף ששנינו ש"אין מקיצין בעולת העוף", היינו דאין לוקח לכתחילה מן המעות של נדבת עופות להקיש, אבל אי מתרמי ליה ממה שהם נמצאים בשופר מקיץ בהן. ולפי התירוץ השני בתוס', אזלה לעולת יחיד.

⁴ פרט זה אינו מבואר להדיא בגמ', והסברא נותנת שיצא, דהא בדלות רק באו להקל עליו, וא"כ אם נתאמץ והביא של עשיר - ודאי יצא כמו שמצינו במצורע. אולם ע' בחינוך (מצוה קכ"ג).

⁵ וע' בסוף העמוד ובעמוד הבא מה השיעור, ובטבלאות בדף מב.

⁶ כתוב גבי שריפת הפרה (במדבר יט ו'): "וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֶרְזוֹ וְאֶזֶב וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל תוֹךְ שְׂרִפַּת הַפָּרָה", הרי שגזיה"כ הוא שצריך להביא לשון של זהורית כדי לשורפה עם הפרה. ונחלקו התנאים למה היתה משמשת, לרבי היתה משמשת לקושרם כדי שיהיו כל המינים בלקיחה אחת - וכדכתיב "וְלָקַח". ואילו לרשב"א ע"י שהם קשורים יש בכולן כובד ויפלו לעומק השריפה, כדי לקיים "אֶל תוֹךְ שְׂרִפַּת הַפָּרָה".

⁷ רשב"א מצריך בכל מין ומין שיהיה לו כובד, כדי שלא ישרף בדרך מהלהבות אלא יפלו לעומק השריפה.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

יומא דף מא:

עץ ארץ ושני תולעת שקלטן השלהבת ונתהבבו בעודן באויר, במצות פרה מה דינם?²

קולחת - אש זקופה כעמוד	נכפפת - אש נמוכה וכפופה	
צריך להביא אחרים ולקדש	אין צריך להביא אחרים	לאביי
לרבי: אין צריך להביא אחרים ולקדש לרשב"א: צריך להביא אחרים ולקדש ³		לרבא

¹ בפרשת טהרת מצורע (ויקרא יד: ז-ז) מבואר, שצריך לקחת למצורע המטהר שני צפורים חיות ועץ ארץ ושני תולעת ואזוב, ושוחט את הצפור האחת אל כלי חרש על רביעית מים חים, ואז לוקח את הצפור החיה וכן כורך בלשון זהורית את העץ ארז והאזוב וטובל אותם בדם הצפור השחטה שעל פני המים.

² הנה רב אמר בסוגיין כדבר פשוט שכשרה, והיינו שלא צריך להביא אחרים. והקשתה הגמ' עליו מברייטא דאיתא להדיא שאם הובהב הלשון צריך להביא לשון אחרת ולקדש - דהיינו לתת אותו לתוך שריפת הפרה, (כל מעשה בפרה נקרא בשם קידוש).

³ דנחלקו רבי ורשב"א לאיזה ענין מביא את הלשון של זהורית, דלרבי כל ענינו הוא בשביל לקשור את כל המינים ולהשליכם באגודה אחת אל שריפת הפרה, ואילו לרשב"א טעם הדבר כדי שיהיה כובד, ולפי"ז רב שהכשיר ס"ל כרבי, דאין צריך שיהיה כובד, ולכן אפי' אם הובהב הלשון כשרה אף שכבר לא מועילה לעשות כובד. ואילו לרשב"א כיון שהובהבה ואינה מכבידה פסולה, וצריך לחזור ולהביא לשון אחרת ולקדש.